

територијална јединица у којој се остварује локална самоуправа, дакле то је основни облик вршења локалне власти али не и једини, јер Устав од 2006. године предвиђа да су то и градови и град Београд. Раније то није била права двостепена самоуправа (пошто је формирање града била могућност а не правило) али може да се каже да је већ и тада Република Србија напустила локалну самоуправу бивше Југославије која је била једностепена и монотипска јер је правни положај свих општина тада био једнак, без обзира на њихову величину, број становника, привредни развитак и друге карактеристике. Зато је прецизније када се каже да је у Србији примењен модел једностепене локалне самоуправе са посебним правним положајем градова, односно града Београда. Градови су при томе велике урбане целине које обухватају две или више градских општина (или како их дефинише Закон о територијалној организацији Србије од 2007. године) заокружена економска, административна, географска и културна подручја са више од 100.000 становника. Према новој шеми територијалне организације наше Републике, број градова је повећан, тако да их у Србији сада има 23 и то су територијалне јединице које у себи обухватају више насељених места односно катастарских општина.

Наша општина као основна јединица локалне самоуправе припада локалној самоуправи представничког типа мада и у њој грађани могу непосредно да учествују у вршењу локалних послова и то преко институција непосредне демократије као што су грађанска иницијатива, збор грађана и референдум. Као облик класичне локалне самоуправе општина у Србији нема државне функције већ је ограничена на вршење локалних послова који су од интереса за подручје једног или више насељених места или катастарских општина који чине њену територију. Наша општина је по новом Закону о локалној самоуправи (видети члан 18. став 1. Закона о локалној самоуправи „Сл. гласник РС“ 129/2007) лимитирана и бројем становника и то је основна територијална јединица у којој живи и остварује локална права и интересе најмање 10.000 становника. У вршењу својих послова општина ужива самосталност и самоуправност и то је услов сваке локалне демократије и децентрализације.

Нигде, па ни код нас, општина не може да постоји без те минималне слободе и самоуправности и то јој је остало из богате демократске политичке традиције због које је она нужно облик демократске локалне организације. Њена самосталност и самоуправност се састоји у томе што има своје самоуправне функције или Уставом и законом зајемчени